

TARTALOM

A nagy dolgok csöndben teljesednek be. Isten a csöndben cselekszik. . 1	
Templomunk – Templomunk berendezései	2
Riport – Beszélgetés Fliszár Károly jjségítő lelkésszel.....	3
4-es oldal – hétköznapi kereszténység	4
Búzamag – A hészükhaszta lelkiség békessége.....	5–6
Kránitz Mihály: A Szentírásban lévő viták	6
Jó volt olvasni! – Márton Áron breviárium.....	7
Dél-erdélyi kirándulások III.	8–9
Frissítő – Szellemi küzdelem.....	10
A ragály elleni küzdelem a múltban....	10–11
Karantén közti online módra.....	12
Bérmaszülő lettem	12
Kicsiknek –Gyerekszáj	13
Ismerős testvérek	14
Plébániai hírek	15–16

„A nagy dolgok csöndben teljesednek be. Isten a csöndben cselekszik.”

(Robert Sarah bíboros)

Nem érzed úgy, hogy sokszor menekülsz a világ elől? Mikor besokallsz az emberektől, a tömegtől, a társaságtól és szeretnél egyedül lenni? Ugyanakkor, ha egyedül vagy, nem érzed úgy, hogy hiányzik a társaság, hogy jó lenne mégis, ha lenne melletted valaki? Sokszor annyira bonyolultak vagyunk még saját magunknak is. Ha önző módon csak saját magunkra gondolunk, úgy, hogy esetleg elfelejtkezünk még Istenről is, akkor se egyedül, se másokkal nem tudjuk magunkat jól érezni.

Néha szeretem csak úgy nézni az embereket; figyelni, ahogy sietnek munkába, iskolába, piacra; látni, ahogy egymásra néznek, ahogy beszélgetnek, nevetnek, vagy éppen veszekednek. Bár a gondolataikat nem ismerhetem, mégis úgy érzem, valahogy a csendtől félnek. A legtöbb esetben igyekeznek lekötöni magukat és kitöltik szinte minden szabadidejüket. El tudják foglalni magukat bármivel: olvasással, zenehallgatással, kertészkedéssel, sporttal,

kis házi kedvencek gondozásával, rokonok, barátok meglátogatásával, és sorolhatnám a végtelenségig. De vajon ez a sok minden miért van, miért része a mindennapoknak? Mikor fér bele egy kis Csend ebbe a rohanásba, amikor lehetőségük lenne egy kicsit saját magukba nézni, vagy még inkább, találkozhatnának Istennel. Lehet, hogy éppen ezért van minden, hogy ne kerüljön sor erre a szembenézésre.

A Csend segít, hogy pihenjen a lelked, hogy összeszedd magad, hogy találkozhass Istennel. Gondoljunk csak a zenére, ha adott helyeken nem lenne szünet, ha a kottában egymás után, szünetek nélkül szerepelnének a hangjegyek, akkor az csak idegesítő, fülünket és bensőnket bántó élvezhetetlen hangkavalkád – zaj lenne.

Amit igazán keresünk, az az Isten. Ha őt megtaláltuk a csendben, akkor megtaláljuk magunkat is, és nem menekülünk már se a magányba, se a zajos társaságba.

Kovács József káplán

A Modern városok program keretében templomunk is megújul. Felújítják a szobrokat és domborműveket a homlokzaton, kijavítják a nagy közúti forgalom miatt keletkezett hibákat, az épület lábazatát. Nyílászárókat cserélnék kívül és belül is: a tornyok zsalugáteres ablakai, a két oratórium felőli ablakok, torony alatti ajtók is sorra kerülnek, a főbejárat felújításán esik majd át. A homlokzat hibáit kijavítják, a fal pedig a mostaninál világosabb színezést kap. A templom környezetét, a növényzetet is rendezik.

Része a felújításnak az új, kétmanuális, 38 szóló- és 3 segédregiszteres, mechanikus csúszkaládás orgona is. A megközelítőleg 7,7 méter magas, 4,4 méter széles szerkezet, a karzat középső mezejét foglalja majd el. A hangversenyre is alkalmas hangszer a megye legnagyobb orgonája lesz.

A munkálatok várhatóan 2021. januárig tartanak majd.

Templomunk berendezése

Az új Mária Magdolna templom építésének kezdete és 1803-as felszentelése között több, mint fél évszázad telt el. Ez alatt az idő alatt súlyos károk is érték: megrepedt a homlokzat,

tönkrement a tető, a városban időről időre fellobbanó tüzek is okoztak kisebb károkat. Ezeket az éppen aktuális fenntartó a város, a filiák és a vármegye anyagi hozzájárulásával javította ki. Az építő Koller Ignác püspök halála, 1773 és a szombathelyi püspökség 1777-es megalapítása között a Királyi Kamara igazgatta a püspökség javait, ez idő alatt nem sok munkát végeztek a templomon, de Szily János, az új püspök – bár az egyházmegye pénzét igyekezett a székhely méltóvá tételére fordítani – a század végére felszentelésre kész állapotba hozatta a templomot. Ez mind az épületre, mind a berendezésre vonatkozott.

„A plébániatemplom szilárd anyagokból épült, cseréppel fedett, hét oltára van, két bádorgorítású tornya, elegáns orgonával ellátott és jó állapotban van.” – írta a vizitáló a 19. század elején.

Szerencse, hogy bár az épület sokszor szorult javításra, a berendezést a falak megkímélhették, azoknak a megújításáról nem szólnak adatok.

A belső kialakítás az 1770-es években kezdődött, az építéshez hasonlóan a püspökség sümei uradalmában szerveződött. Ennek iratai között számos adatot találhatunk az Egerszegen folyó munkákról.

Koller püspök sümei tisztartójának 1771 tavaszán kelt leveléből tudjuk, hogy „Kegyelmes Urunk Eő Excellentiája consensusából Pápai képfaragóval, Huber Jóseffel in fl. 60. oda való asztalossal pedig Vernich Rochussal in fl. 80 alkudtam meg egerszegi templomban szükséges praedikáló székre”, azaz: a püspök úr egyetértésével Huber József pápai képfaragó/szobrász és Vernich Rókus szintén odavaló asztalosmester készítette a szószéket, mégpedig a szobrot 60, magát a szószéket pedig 80 forintért.

A sümei intéző „Pápai, vagy is Sz.békkállai képfaragónak kriptának való kúajtóért füzet 38 foréntot”.

A következő évben a sümei erdőinspektor két ízben is Pápara ment a tislérlegény után, aki a zalaegerszegi templomban a székeket csinálta, neki 30 forint előleget fizettek ki. Hogy ezek a székek (hány és milyen) vajon csak kiegészítették a padokat, vagy azok elkészültéig, ideiglenesen szolgáltak, arról nincsen adatunk. A belső berendezés egységessége arra utal, hogy a Pápa környéki, 18. századi faragóműhelyek kaptak megbízást a padok, és szobrok, a stallum és a Mária-oltár elkészítésére is.

A Bakonyban és környékén már a középkorban is működtek faragó és bútorasztalos műhelyek. Ezek a 17. század végétől egészen a 19. századig ellátták bútorokkal a különböző polgári, kismemesi és módosabb paraszti rétegeket, ugyanakkor egyházi megrendelésre is dolgoztak. A tölgy- és diófa bútorok – különösen a barokk stílusjegyeket és 18. századi évszámokat magukon viselő támlásszékek – ma is több dunántúli múzeum felített kincsei. Valamelyik ilyen műhelyben készültek a templom padjai és korai felszerelései (gyóntatószék, szentségtartók, kánontáblák) is.

Riport

Beszélgetés Fliszár Károly kiséítő lelkésszel

Fliszár Károly 2020. augusztus 1-től kiséítő lelkésszé kinevezést kapott plébániánkra. 1950. augusztus 7-én született Kaposfőn, oda járt általános iskolába, majd az esztergomi Ferences Gimnáziumban érettségizett. 1975-ben szentelték pap-pá. Kápláni évei után 12 évig Ladon volt plébános, majd Újudvaron 1999-ig, ezt követően pedig a nagykanizsai Jézus Szíve Plébániát vezette 2015-ig. Főesperes-plébánosként a zalaszentbalázi plébániáról vonult távally nyugdíjba.

A ladi plébánia három hold földjén megszervezte a gazdálkodást, zöldséget termesztettek és értékesítettek a helyi lakosokkal. Ő indította el a máig nagyon népszerű újudvari nyári gyerekábort. Templomok épültek a keze alatt azokban az időkben, amikor ehhez nem sok erőforrás kínálkozott. Kitanulta a holland tetőfedés fortélyait, és saját kezűleg fogott hozzá a templomtetők felújításához. Kezdeményezte, hogy gyűljenek össze a motorosok minden tavaszi szezon előtt, így védelmükre, áldást adhasson nekik. És ez csak az a pár mozzanat, ami egy kis nyomozásból és a vele való beszélgetésből kiderült Károly atya tevékeny életútjából.

Mivel nem az érdemeivel szeretett volna foglalkozni, inkább arról beszélgettünk, miben gyökerezik a hivatása, mit hozott magával a gyerekkorából, és mi az, amit ma is fontosnak tart, és a múltból következtetésképpen levont.

– „Anyám sváb volt, apám horvát, én meg tiszta magyar vagyok, szóval mindenkire közöm van.” – kezdi Károly atya viccesen a bemutatkozást.

ÜH: Milyen volt a gyerekkora, mit hozott magával?

– Édesapám cipész volt. Ott voltam, mikor dolgozott, mikor a kuncsaftokkal beszélgetett, amíg elkészült a javítás. Beszélgetésre, odafigyelésre való készséget tanultam édesapámtól, és azt, hogy pontos legyek, mert gyakran én kézbesíttem az elkészült cipőket, sokszor a vevők vonatainak indulásához igazodva. Mivel szegények voltunk, anyámmal a piacon az otthon termesztett zöldségeket árultuk. Ahhoz, hogy minél több elfogyjon a portékából, meg kellett tanulnom pozitívan hozzáállni a vevőkhöz, és törekedni a megoldásra – hogy meggyőzzem őket, vegyenek, persze annak tudatában, hogy jó, amit kínálok.

– Másik meghatározó gyerekkori élményem a nagymamám és családom Istenbe vetett hite, mély szeretete. Nagymama minden első pénteken 10 tojást vitt a papnak, mert a pap az Isten szolgálja. Vele kezdtem el misére járni, ő biztatott, hogy

kezdjek el ministrálni, míg végül már minden nap elmentem a misére. A családot a '40-es években deportálták, mindent ott kellett hagyniuk. Ezekben a lehetetlen időkben nagy bizalommal kapaszkodtak az Istenbe. Nagymama minden nap imádkozta a rózsafüzért. Az ő hite győzött meg arról, hogy Isten velünk van, és a gondunkat viseli.

– A gyerekkori plébánosom szintén meghatározó volt az életemben, nagyszerű ember volt. Az ötvenes években életfogytiglanra ítélték, amiből hat évet leült. Minden nap szolgáltam a kaposfői plébánián, otthon voltam nála. Ő biztatott arra is, hogy menjek Esztergomba tanulni. Már úgy érkeztem oda, hogy pap szeretnék lenni.

ÜH: Jól gondolom, hogy a papi hivatásában kimondottan szereti az emberekkel való foglalkozást?

Igen, a velük való együttműködést, az együtt munkálkodást, a barátságokat. Volt benne bőven részem, ezért nem is hiányzik semmi, abból, amit otthagytam a korábbi helyeimen. Az élményeket hoz-

tam magammal, azok velem maradnak. Büszke vagyok azokra a kapcsolataimra, amiket azóta is ápolok.

ÜH: Ha meg kéne fogalmaznia az eddigi papi szolgálatának legfőbb tapasztalatát, mi lenne az? Mit üzenne ezzel kapcsolatban az olvasóknak?

– Nagy élményeim vannak, annyi minden történt. Ahogy Avilai Nagy Szent Teréz is megszenvedett minden új kolostorért, én is megküzdöttem az én templomaimért. A küzdelem mindig megerősített, hogy ez jó lesz, ez működni fog. Ha jött egy gondolat, hogy valamit tenni kell, újítani, fejleszteni, indítani kell, csak nekivágtam, tudtam, hogy lesz segítség. És ha jött a nehézség, mindig tudtam, hogy jó után járok. Csak a vállamra kellett vennem egy feladatot, nekiindulni, és mindig megoldódott. Találtam, kaptam anyagot, embert, dolgos kezeket. Ha éltem a lehetőségekkel Isten felhasznált engem. A gondviselését számtalanszor megéltem.

Szeretem a küzdelmet, az élet egy nagy küzdelem. Nem értékeljük igazán, ami úgy hullik az ölünkbe. Ahogy a futballban is felbosszant, ha futnak a labda elől, úgy gondolom a küzdelemben bele kell menni, az elfutás „nem futball”.

Azt üzenném az olvasóknak, hogy merjenek dönteni, és cselekedni, ha megfogalmazódott bennük egy szükség. Lesz, aki segíti őket, fentről és lentől is.

Szabó-Hidvégi Orsolya

1965-ben „Hétköznapi xxx” jelzős szerkezetű címmel jelent meg egy dokumentumfilm, amely ideológiai alapon próbálta megmagyarázni a múlt század közepső harmadának történelmét. Addig nem látott felvételek és újszerű narráció sokkolta a nézőket és mutatta be, a mindennapok embere miként vett részt a történelem alakulásában – és alakításában. Röviden: öntudatlanul.

Ez jutott eszembe a kérdésről, manapság mi is jelenti a legnagyobb kihívást a hitért való küzdelemben. Pontosan ez. Tudniillik az az öntudatlanság, amely nem engedi meglátni, hogy nem – vagy nem csak – az a kérdés, hogy megyünk-e szentmisére vasárnap; nem – vagy nem csak az – hogy szeretjük-e a családjunkat, gyerekeinket, szüleinket; nem – vagy nem csak az – hogy miként végezzük a munkánkat; nem – vagy nem csak az – milyen vezetők és milyen munkatársak vagyunk! Hanem az, hogy össze tudjuk-e kapcsolni a vasárnapot a hétköznapokkal (úgy, hogy nem a vasárnapot tesszük hétköznapná), hogy szeretjük-e a fölöttünk lakó szomszédunkat (akkor is, amikor a papucs kopogásától nem tudunk aludni); megbocsátjuk-e a házastársunk hibáját (s

nem vetjük újra és újra a szemére a vétékét) és még sorolhatnám. Röviden: ha a hétköznapokban is, tudatosan, „istenesen” élünk és nem engedjük be a szívünkbe az elbutító, elkábító mindennapokat.

„Amit magadnak nem szeretnél, azt másnak se tedd!” (Tob4,15). Legyen ez a zsinórmérték, s ha eközben még a Fennvalóhoz is fohászkodsz segítségért, bizony jól teszed – hiszen akkor „a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni” (Mt16,18). Válj hétköznapi kereszténnyé!

Számomra a vezetőként megélt hit jelenti a nagy feladatot. Úgy kell végezni a munkát, hogy egyúttal folyamatosan tanúságtétel is legyen a hívó és kereső kollégák számára. Két területet emelnék ki a kihívások közül.

1. Megbocsátás

Vezetőként nem engedhetem meg, hogy az elvárt minőség alatt teljesítsenek a kollégák. A vétkesnek azonban meg kell bocsátani. Komoly belső harccal jár, hogy hányszor figyelmeztessek valakit, mikor döntsek az elküldése mellett, hogy ne a személye elleni támadásnak élje meg a döntést, hanem a munkája minőségének, a közösségbe való beilleszkedésének problémáit lássa.

2. A vezető is hibázik

A helytelen döntést belátni, vállalni a kollégák előtt is, nehéz feladat. Vajon csorbul-e a vezetői tekintély, ha hibázok? Úgy vélem, az is tanúságtétel, ha vállalom a saját hibámat és megmutatom hogyan kell felállni és a továbbiakban jobban tenni a dolgomat.

Dr. Marx Gyuláné Dr. Bodó Erzsébet

Az óvodai beíratás napjaiban tapasztaljuk különösen, hogy az emberek szíve, lelke ki van éhezve Krisztusra, a hitre, csak sokan nem is tudják már, mit és hol keresnek. A túl sok program, fesztivál; a hangos, tévutakra vezető média és online tér; a szabadidő és csend hiánya mind nehezíti Istenkeresésüket.

Óvodánk családapsztorációja, közösségteremtése, személyes megszólítások, tanúságtételek, évente ismétlődő szakrális hagyományaink esetenként új tartalmakkal bővülve támaszt nyújtottak az Isten felé vezető úton, bekapcsolták a családokat az Egyház életébe, Isten jelenlétebe. A járványhelyzet azonban az eddigi lehetőségeket törölte, megállított mindannyiunkat.

Miért? Mert a jövőnk olyan lesz, amilyen a hitünk Istenben. Kihívás, hogy lecsendesedjünk, lassítsunk, ne féljünk, bízzunk Istenben. Térjünk vissza az Igaz Eredethez, a napi imához, Igéhez, Szent-ségimádáshoz. Jézusra figyeljünk, s szemünket tartsuk a kereszten. Kihívás, hogy megértsük, hogy mindenki a napi feladataiban hűségesen, lelkiismeretesen helytálljon, és fogadjuk el az egyszerű megoldásokat, szabályokat.

„Az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megmentse azt, ami elveszett.” Lk.19,10

Kovácsné Ujj Andrea

Szükségesnek véltem, hogy írásban kérjelek titeket, küzdjetek a hitért, amely egyszer s mindenkorra szóló öröksége a szenteknek. Mert bizonyos emberek befurakodtak közétek, akiknek az ítéletük már rég megíratott; ezek az istentelenek Istenünk kegyelmét kicsapongásra fordítják, az egyetlen Urat, Urunkat, Jézus Krisztust pedig megtagadják. (Júd 1, 3-4)

Szeretteim, gondoljatok arra, amit Urunknak, Jézus Krisztusnak apostolai megjövendöltek. Megmondták nektek, hogy az utolsó időben lesznek majd, akik gúnyolódnak, akik istentelen szenvedélyektől vezettetve élnek. Ezek azok, akik szakadást okoznak, akik érzékiek, akikben nem él a Lélek. De ti, szeretteim, ti szent hitetek alapján épüljete fel; imádkozzatok a Szentlélekben, tartsatok ki az Isten szeretetében, és várjatok Urunknak, Jézus Krisztusnak örök életet szerző irgalmára. Némelyeket utasítsatok rendre, mert még bukdácsolnak; másokat mentsetek meg, kiragadva őket a tűzből; a többieket pedig rettegve szánjátok, s még a testük megfertőzte ruhát is gyűlöljétek. (Júd 1, 17-23)

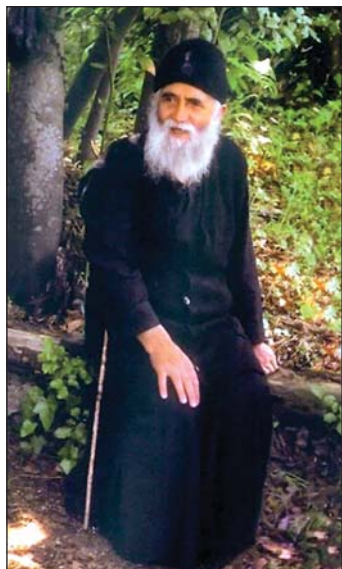
Júdás apostol

Búzamaz

A búzamaz képes arra, hogy egyszerű porrá mállva és sok kis magocskával ily módon egyesülve finom, illatos, tápláló kenyérré váljon az éhes ember számára. Ez a rovat szeretne abban hasznunkra lenni, hogy az életünk mindig egy kicsit együtt érzőbb, valahogy imádságosabb, hitelesebb, egy picit nagylelkűbb és még bátrabb lehessen azon az úton, amelyen együtt éljük az életet.

A hészükhaszta lelkiiség békessége

Hészükhiazmus (iszihazmus) másképpen hészükhazmus, a kereszténységben a szerzetesi élet egyik irányzata, melynek célja az isteni csend (görögül: hészükhia) megélése Istenről való meditáció és szüntelen imádkozás révén. Az ilyen imádkozásban az ember egésze vesz részt – lelke, szelleme és teste –, ezért rendszerint „tisztá”, „értelmi” vagy Jézus-imának nevezik.

A számunkra talán ismeretlennek ható kifejezés egy lelkiiséget jelent, aminek segítségével a keresztény ember a Jóisten

kegyelme és az ember a saját aszkézise, lemondásai által egy szép lelki úton halad előre, Isten felé, Isten közelében. Ez a lelki út a megtisztulás, a megvilágosodás útja, a szív békéjének az útja. Miben rejlik a görögországi Áthosz-hegyen lakó ortodox szerzetesek lelki békéjének titka? Elsajátítható a mi számunkra is, vagy ehhez föl kell menni a hegyre? Mit tudnak ők, ami táplálja, erősíti, felemeli, megtisztítja éhes és szomjas lelkünket a mai világban is? Áthosz-hegyi Jerondas Paisziosz atya gondolataiból válogattunk egy keveset az azonos címet viselő összeállításból, amely a Sarutlan Kármelita Nővérek kiadásában jelent meg Magyarországon, 2018-ban.

Paisziosz atya 1924-ben, a mai Törökország területén született, így hamarosan századik születésnapját ünnepelhetjük. Gyermekként nagyon szívesen imádkozott az erdőben, templomban egyaránt a saját maga által készített kis fakereszttel. Az elemi elvégzése után asztalosként dolgozott, és amikor valaki meghalt a környéken, a hozzátartozóknak ingyen adott egy maga készítette fakoporsót együttérzése jeléül. Katonai szolgálatra hívták be 1945-ben, és mindig a legveszélyesebb helyekre jelentkezett, hogy ezzel másokat megvédjen az esetleges haláltól, hisz bőven voltak, akiknek felesége és gyermekei éltek odahaza. A „kitűnőre” leszerelt Paisziosz, aki ekkor még az Arseniosz nevet viselte, elment az Áthosz-hegyre, hogy szerzetes legyen. Azonban nyugtalanította, hogy lánytestvéreinek a megélhetése még nincs rendezve, ezért visszament a családjába és mindenről gondoskodott egy éven belül.

Az Áthosz Szent Hegyén már szerzetesként élt, és tapasztalatait, gondolatait, tanítását levelei és lelki gyermekeinek adott szavainak emléke őrzi számunkra, és a nagyszerű fordítóknak köszönhetően magyarul is olvashatunk közülük. „Paisziosz

atya Isten ajándéka volt az embereknek.” – olvashatjuk a visszaemlékezések között.

Olyan szeretettel volt az emberek iránt, amely igazi belső, együttérző, atyai szeretetként kivétel nélkül az összes ember felé irányul. Sokan felkeresték, hogy életükre, problémáikra, küzdelmeikre tanácsot, útmutatást kérjenek tőle. A Jerondasz, vagyis a lelki atya, lelküket látta, gondolataikat ismerte és szavával, élete imádságával, leveleivel, ezreknek adva áldását, sokakon segített. Önmagát mindenki utánra helyezte, minden jót a kegyelemnek tulajdonított és minden rosszért, ami történt, saját magát tette felelőssé. Így tudott imádkozni másokért egyszerűségben, erősen bánva a sok mindent, amit mások, illetve saját maga elkövetett. Mások bűnéért is magát tette felelőssé, mondván: ha én jobban, őszintebben, odaadóbban, alázatosabban imádkoztam volna, akkor ez a testvérem most nem lenne a bűn zsákjában. Nem tudott érzéketlen maradni mások szenvedései láttán, hallatán. „Élete embertársaiért tett önfeláldozás volt.” Saját betegségét semminek tekintette és nem próbálta a gyógyulását mindenek fölé helyezni. Betegségét felajánlotta azokért, akik felkeresték őt. Thesszaloniki mellett, a Teológus Szent János monostor udvarában temették el 1994-ben. Sírja azóta is zarándokok célhelye, tiszteletüket, kéréseiket fejezik ki a Jerondasznak, akinek halála után is számos csoda történik.

„A lelki megtisztulást kellene célul tűznötök magatok elé, s azt, hogy teljesen átadjátok magatokat az isteni kegyelemnek. Ezért imádkozzatok, tanuljátok meg és alázatos lelkülettel gyakran mondjátok a Jézus-imát, s ne feledkezzetek meg egy pillanatra sem arról, hogy feltétlenül szükségetek van Isten irgalmára.” „Ahogyan a szalma és a tűz nem lehet együtt, úgy az isteni és az emberi igazságosság sem férhet meg együtt. Az, aki rábízta magát az isteni igazságosságra, az nem kerül tévútra, az nem sérül meg. Nem fogja mentegetni magát az olyan dolgokkal kapcsolatban, amivel vádolják, hanem igazként fogadja el az ellene szóló hamis vádak. Nem próbálja megváltoztatni az őt rágalmazók gondolkodásmódját, hanem imádkozik értük, hogy az Atya bocsásson meg nekik. [Könyörög értük, lelkük üdvösségéért, könnyek között.]” „Az imádkozást szabotálja és legyengíti a lelki-szellemi fagy és szárazság. Ezek ellen rövid imákat kell alkalmazni, legfőképpen a Jézus-imát, s rendszeresen kell olvasni a Szentírást és lelki olvasmányokat. (...)Tartsunk folyamatosan önvizsgálatot: vajon megbánjuk-e a korábban elkövetett bűnöket és félünk-e a gyengeségeinktől. De közben egy pillanatra se veszítsük bizodalmunkat a megmenekülésben.” „Ha az ima nem szívből jön, akkor semmi haszna nincsen.” „Fussatok el a hatalmas ellenség elől – a haszontalan emberi fecsegéstől.

Az üres beszéd úgy sötétíti el a lelket, ahogyan a felhő árnyékolja el a Napot. Az ima öröm és hálaadás kelle-ne, hogy legyen, nem pedig kényszeredett és merő for-maság. Az igazi ima meg-nyugvás. A lélek abban nem fáradhat el, mivel nyugalom-hoz jut, amikor az Istennel beszél. Az imádkozást kezd-jük mindig a Szentírás olva-sásával (...) ezek az olvas-mányok (...) felmelegítik a szívet.” A lelki életben „a küzdelem értékesebb a tudásnál”: a cukorbeteg embernek jobb, ha nem megy be a cukrászdába. „Legyetek éberek a kísértésekkel szemben. Minden egy gondolattal kezdődik, amely megszólít egy kívánságot bennünk.” „A legnagyobb bűn a hálátlanság, s a legrosszabb emberek a hálát-lanok...” „A testi fogyatékos-ság által a lélek megtisztulhat.” „Ne önmagunkba helyezzük bizalmunkat, hanem Istenbe.” „Az ég kapui nem tágasak, ezért ne hallgassatok azokra, akik azt hangoztatják, hogy a végén mindenki megmenekül majd. Ez az ördög ármítása, hogy elkényelmesedjünk, s éberségünket elve-

szítsük. Ez neki kedves.” „Isten semmi mást nem akar tőlünk, mint alázatot. Az Isten mindent megtesz; csak legyen alázatos a lelkünk, hogy nagyravágyó énünk ne álljon kegyelme útjába, hanem engedje annak működését. (...) Egyedül a nagyravágyás megy szembe az isteni kegyelemmel.” Utáljuk meg szenvedé-lyeinket és állítsunk valami magasztosabbat a helyükre. Például egy apának tanácsolta, hogy a cigarettázásról mondjon le gyer-meke egészsége érdekében, Istennek tett felajánlasként, ha tet-szik, önáldozatként. A rossz gondolatokkal szembeni küzdelem-re a Jerondasz a „jó gondolattal” felel. Minden negatív helyzet-ben a jót keressük meg, hiszen Isten nélkül nem boldogulnánk, tehát Istennel együtt mindenre [jóra] képesek vagyunk.” A kü-lönböző eredetű rossz gondolatokkal szemben Paisziosz atya három dolgot ajánl: Ismerjük fel Istentől való elfordulásunkat, teljes szívből bánjuk ezt meg, és alázattal gyónjuk meg.

A küzdelem a lélek békéjéért minden életállapotú ember szá-mára valóság. Hiszen szeretjük a békét, a nyugalmat, az örömet. A dolgainkat szeretnénk úgy elvégezni, hogy utána megelége-dés, béke töltsön el minket. Belső tiszta, Istenre hangolt han-gunkat megtalálni és nap mint nap keresni és ebben élni, talán ebben áll a küzdelem, amihez a szentéletű Paisziosz atya segít-ségét kérjük a mennyországból, gondolatait pedig ízlelgessük a küzdelem vagy béke idejében is.

S. Ivancsics Evelin

Kránitz Mihály: A Szentírásban lévő viták

Mióta az ember a paradicsomi békés kertet bűne miatt el-hagyta, azóta jellemző ránk a vitatkozás, a meg nem értés, az eltérő vélemények ütközése és egyúttal a régi békés, harmoni-kus élet utáni vágy. Ha megfontoljuk, az emberiség története is szembenállások sorozata, és néha egy szó, egy mondat vagy félreérthető magatartás váltott ki évezredes kibékíthetetlen el-lentéteket. Az isteni pedagógia azonban, számolva az ember szabad akaratával, fokozatosan vezette el, először a választott népet, majd az újszövetség egyházát annak az igazságnak a fel-ismerésére, hogy „egy a ti Atyátok, a mennyei, ti pedig mind-nyájan testvérek vagytok.” (Mt 23,8-9)

Tudjuk, mennyi erőfeszítésbe telt Mózesnek, hogy a Tízpa-rancsolatot a néppel elfogadtassa és ezáltal erkölcsileg fel-emelje. A Törvény előírásai a legapróbb részletekig szabá-lyozták a mindennapi életet. Bár az előírások betartása egysé-gessé tette Isten népét, de mindig akadtak olyanok, akik elsza-kadtak a közösséget összetartó törvényektől és a saját útjukat járták. Így jött létre az egy országon belül Júda és Izrael ki-rálysága. De ugyanezen a területen vallási különbségek is megfigyelhetők. Más szokások, más istenségek átvétele joggal váltotta ki a kizárólagos hűséget kérő Izrael Istenének bünteté-sét, melyet a próféták meg is jövendöltek.

A megoldást Isten Fia megtestesülése hozta el, aki az emberek közötti „válaszfalakat ledöntötte és az ellenségeskedést kiküsz-öbölte.” (Ef 2,24) Akik távol voltak, Jézus Krisztusban most kö-zel kerültek (Ef 2,13), és az emberiség egésze kapott meghívást az összefogásra és az egységre: „Legyenek mindnyájan egy!” – imádkozta az Úr Jézus az utolsó vacsorán (Jn 17,21). Az ő szen-vedése, kereszthalála és feltámadása meghozta a várva várt egy-séget, mely az általa alapított egyházban valósul meg. Ide várja a fő, Krisztus a tagokat, vagyis valamennyi embert.

A mennyei Atya azonban nem rabszolgákat, hanem sza-bad embereket teremtett és elvárja – nagy türelemmel –, hogy mindenki, felismerve Teremtőjét, visszatérjen hozzá az egyházon keresztül. Sajnos azonban még az Egyházban is eltérő vélemények lehetnek bizonyos kérdésekről. Ez pe-dig alapvető és sokszor gyógyíthatatlannak tűnő békétlen-séget szül. Mondhatnánk, hogy ez egy alapvető emberi je-lenség, de legyünk tudatában annak, hogy „kezdetben nem így volt!” (Mt 19,8)

Már az apostolok között sem volt teljes egység – meg-nyilvánulásokban és szokásokban –, elég csak a Zebedeus fiak kérésére, Péter hősködésére, vagy az áruló Júdásra gondolni. Jézus azonban számolt ezzel, és alapvető célja volt a tanítványok egységes közösségének megvalósítása. Az emberi kicsinyességet a kereszten megmutatott végtelen szeretetével legyőzte és Szentlelke kiáradásával lehetővé tette az egység megtapasztalását. Ezért azonban már a kez-detekben is meg kellett küzdeni, amint ezt jól mutatja Szent Pál apostol élete és közösségeket alapító buzgó-sága. Ellen-felei kételkedtek Jézus istenségében, hallgatói pedig gú-nyos csodálkozásuknak adtak hangot a feltámadás említése-skor. Szent János apostol leveleiben is találunk utalást a gnosztikus és doketista tanok terjedésére, melyek az Egy-háztól eltérően értelmezték Jézus Krisztus személyét és a keresztyén életet.

Tudva, hogy a gyarló ember, legyen bár keresztyén, mindig hajlik a tévedésre, fogadjuk meg Pál apostol intelmeit, melyet Timóteushoz, de most hozzánk is intéz: „Jön idő, amikor az egészséges tanítást nem hallgatják szívesen, saját tanítókat szereznek, te azonban maradj mindenben meggondolt!” (2Tim3-5)

Jó volt olvasni!

Márton Áron breviárium

Negyven évvel ezelőtt, 1980 szeptemberének végén, Szent Mihály napján szenderült öröklétre Gyulafehérvár szent életű püspöke, Márton Áron. Erdély népe nagy szeretettel övezte őt életében is, sőt, már akkor szentként tisztelte. Illő, hogy mi is, itt Magyarországon méltóképpen megemlékezzünk róla.

Ehhez érdemes kézbe vennünk a Kairosz Kiadó kötetét, a Márton Áron breviáriumat, melynek anyagát Virt László állította össze. Miként a címből is kiderül (a breviárium szó szemelvénygyűjteményt jelent), az életrajzi adatokon kívül a könyv csaknem egésze a püspök úr idézeteiből áll. Ezen írások, körlevelek, beszédek 1933 és 1980 között születtek. Igazi kordokumentumok is.

Ugyanakkor „Márton Áron mondanivalója ma nem kevésbé aktuális, mint saját korában volt.” – véli a szerkesztő. Valóban: pl. a kötet első írása 1933-ból való (emlékeztetőül: ez Hitler hatalomra jutásának az éve!), címe: A mi utunk. Érdemes lenne az egész szöveget idézni, az egész gondolatmenetet végig követni, de most elégedjünk meg az első bekezdéssel: „A liberalizmus a szabadságot, a szocializmus az egyenlőséget, a nacionalizmus a nemzetet isteníti. Az egyiknek a szabad, a másiknak a kollektív, a harmadiknak a vér alapján kiválasztott ember a bálványa. Mindhárom relatív jót tesz meg abszolútnak. A világ teljes képét részgazság alapján erőszakolja.” A lelkipásztor a közéleti kérdésekről is az örök mérce szerint gondolkodik, így zárja ezt az írását: „Mert abszolútum egyetlen egy van: az Isten.”

Első püspöki körlevelét 1939. március 31-én írta: „A hívő ember nem érheti be azzal, ha a templomban együtt van, vagy az áldoztató rácsnál egymás mellett térdel az úr és a szolga. Hitünk parancsa, hogy a templomon kívül az életben is testvérek maradjunk, egymás sorsa iránt érdeklődjünk és egymás terhéért kölcsönös megértésben hordozzuk. (...) Szent hivatalom kötelez, hogy egyformán püspöke legyek szegénynek és gazdagnak, tanultaknak és a tanulás lehetőségétől elzártaknak, előkelőknek és egyszerű embereknek, az élet kegyeltjeinek és az élet szerencsétlenjeinek, bűnösöknek és a kegyelem áldottjainak.”

1945 és 1949 között írott körleveleiben feltűnő az, hogy

gyakran foglalkozik az emberi jogokkal, a kisebbségi jogokkal, a szociális feszültségekkel, vagyis ismét közéleti témákkal. Hihetetlen bátorságra vall, hogy 1946. januárjában levelet ír a román miniszterelnökhöz, Petru Grozához, felróva a hivatalos román politika magyarellenességét: „Az újságok közlése szerint Nagyméltóságod több ízben úgy nyilatkozott, hogy a román közigazgatás területén élő magyarság a saját elhatározásából illeszkedik be a román állam kereteibe. Mivel itt a ro-

mán-magyar vita gyökere van érintve, kötelességemnek tartom kendőzés nélkül, nyíltan megmondani, hogy erre az önkéntes beilleszkedésre a magyarságnál nem tapasztalható semmiféle hajlandóság.”

1947-től a román belpolitikában elhatalmasodnak a diktatórikus törekvések, megkezdődik a nyílt egyházüldözés. 1948-ban betiltják a görögkatolikus egyház működését, 1951-ben Márton Áron római katolikus püspököt a kommunista uralom életfogytiglani börtönre ítéli – ebből hat évet tölt le, majd háziőrizetben tölt újabb tíz évet... (A szatmári és a nagyváradi püspök a börtönben hal meg.) 1967-ben szabadul.

Amikor 1971-ben Rómába utazik, találkozik VI. Pál pápával. Latinul beszélgetnek majd' egy órát. Négy Rómában tanuló erdélyi fiatalember közül Jakubinyi György (a későbbi püspök) így emlékszik vissza a pápa szavaira a találkozás után: „Mindenben hallgassatok rá, engedelmeskedjete nek, mert a ti püspökökötök szent.”

II. János Pál pápa pedig személyesen táviratozik Márton Áronnak, amikor 1980-ban elfogadja a súlyos beteg püspök lemondását. Így jellemzi őt: „Az Úr legbecsületesebb, kifogástalan szolgálja.”

Márton Áron püspök úr utolsó körlevelében így szól: „A hívő embernek Isten gyermekét és saját testvérét kell meglátnia akkor is, ha másképp gondolkodik, mint ő, más nyelvet beszél, és talán mások a vágyai és célkitűzései. Erre is sokszor rámutattam, amikor tanítóttalak titeket és búcsúzóban ismét kérlek, tiszteljete és szeressete minden embert, elsősorban azokat, akikkel együtt éltek. (...) Az egyház akkor fogja vonzani a kívülállókat (...), ha rólunk is elmondhatják, mint az első századok keresztényeiről: Nézd, ezek mennyire szeretik egymást.”

Dömötörfi Nóra

Dél-erdélyi barangolás III.

Táj és történelem a havasok alatt

A kimerítő gerinctúra után egy könnyebb kiruccanást terveztünk. Fogarastól délre, a hegy lábánál egy vármotot kerestünk fel. Az egykori erősségnek csupán az alapfalai maradtak. Vastag mohaszőnyeg borította, és egy évszázados bükkfa fonta körül öles gyökeireivel. Egyre emelkedő ösvényen haladtunk tovább. Ahogy feljebb értünk időnként egy-egy tisztás részen kitarult a táj északra, a hegyláb felé. Majd leereszkedve egy vadregényes patak völgybe, visszakanyarodtunk az autókhoz. Szemben néhány pásztor jött kutyákkal és felmáhlázott szamarakkal. Hangulatos életkép volt.

Vasárnap, miután részt vetünk a szentmisén, Fogaras nevezetességeinek a felfedezésére indultunk. Kezdeként a plébános bemutatta a templomot. A városban már a középkorban állt egy gótikus templom és kolostor, ahol ferences szerzetesek szolgáltak. A hitújítás korában a szerzeteseket elűzték, és a templomot az evangélikus szászok, és református magyarok felváltva használták. A kuruc harcok idején, 1704-ben Rabutin császári tábornok szétlővette. A visszatérő ferencesek 1737-re építették fel új templomukat, ami leégett a várost sújtó 1760-as tűzvészben. A jelenlegi templom ezt követően épült barokk stílusban. A Sárlos Boldogasszony tiszteletére szentelt templom búcsújáró hely

lett, és a ferences atyák népszerű gyóntatók voltak a környéki falvak katolikusai körében. A kommunista időkben a szerzetesrendek feloszlata vetett véget a virágzó vallási életnek. A mára ötszáz főre zsugorodott katolikus közösség szolgálatát egyházmegyes pap látja el.

Következő állomásunk a vár volt. A négy sarokbástyás téglafalú épület az erdélyi fejedelmek idején, a XVI–XVII. században nyerte el jelenlegi formáját. Rendszerint a fejedelemszögyök birtoka volt. Az Habsburg-időkben kaszányaként és börtönként működött. A síkságon elhelyezkedő vár védel-

mét, vaskos falai mellett, az építményt körülvevő vizesárok szolgáltatta. Az árokban ma is bőven van víz, a kacsák és a hattyúk nagy öröme. Belépve kiadós sétát tehetünk a várudvaron, az épületben pedig a szokásos kiállítás fogad a hadviseléshez és a mindennapi élethez használt tárgyakból, berendezésekből. A román és angol feliratok mellett helyenként magyar szöveggel is találkozhatunk. Bár, ha már volt bennük ennyi jó érzés, akkor lehettek volna igényesebbek is, mert a hibáktól hemzsező szövegekből úgy tűnik, ahelyett, hogy lefordították volna egy hozzáértő emberrel, egyszerűen ráküldték a Google-fordítót.

Ezt követően körbejártuk a város főterét. Számos régi épület a település gazdag múltjáról árulkodik. Fogaras egykor jelentős kereskedelmi és egyházi központ is volt, egy időben görög katolikus püspökség is működött itt, valamint több felekezet és nemzetiség tartott fenn a városban iskolát. 1909 és 11 között az itteni gimnáziumban tanított Babits Mihály.

A következő napra megint nem ígértek jó időt a gerincrégióban, ezért ismét a hegylábtól indítottuk a túrát. A fenyőerdőben meredeken emelkedő ösvényen így is gyorsan jelentős magasságba jutottunk. Az egyik pihenőnél egy ritka madárfaj került szemünk elé. A háromujjú hősík a hegyvidéki fenyvesek harkályféléje, idehaza nem költ. Az erdőt elhagyva elértük a gyeptavas régiót, ahol érett áfonyamezők kényeztettek bennünket.

Közben vésszen kezdett beborulni, és mire elértük a 2000 m fölé emelkedő hegygerincet, elért bennünket az eső. Szedtük a lábunkat lefelé, szerencsére utunkba esett egy kunyhó, ahol valószínűleg erdei munkások szoktak megszállni. Itt húztuk meg magunkat, amíg a szakadó zápor elvonult, és a felázott utakon lecsúszkálhattunk a hegyről. Este a társaság konyhaművész tagjai által készített áfonyás pite feledtette a kellemetlenségeket.

Másnap aztán hazafelé vetjük az irányt, bár egyelőre csak a köztes szállás, Déva volt a cél. Útközben pedig meg-megálltunk néhány látnivaló kedvéért. Első megállónk a kerci ciszterci apátság maradványainál volt. A XIII. század elején épült monostor a környék lelki és gazdasági központja is volt egykor. A XV. századra azonban a szerzetesi élet aláhanyatlott, ezért 1474-ben Mátyás király „a falai között lábra kapott

fegyelmetlenség miatt” bezáratta. Az impozáns gótikus templom hajójának mára csak a falai maradtak, az önálló templomként funkcionáló szentély viszont ma is teljes szépségében mutatkozik meg. Mellette az egykori monostorból szintén csak falmaradványok látszanak.

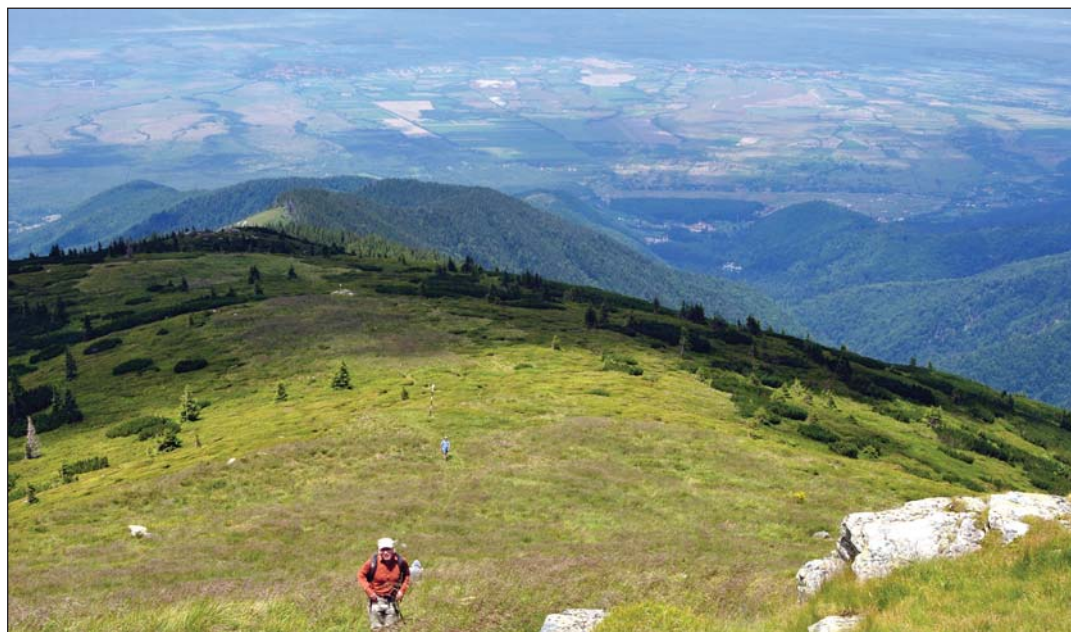
Az újabb megállónk már Nagyszebentől nyugatra, Szászorbón volt. A főtéren álló gótikus templomot sajnos zárva találtuk, de felsétáltunk a kőfállal körbevett temetőben található Árpád-kori templom romjaihoz. Falai még egészen épek, tulajdonképpen csak tető kellene rá. Röviden megálltunk még Kelnek középkori váránál, majd begördültünk Szászsebes-

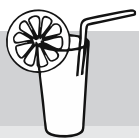
re. A kisváros központjában itt is számos régi ház található, de igazi értéke a fallal körülvett középkori (ma evangélikus) templom. Zömök tornya és hajója még a román stílus jegyeit mutatja, a szentély felé történt bővítés már a gótika díszesebb stílusát képviseli. Belseje a hitújítás korának puritán egyszerűségét tükrözi, amiből kitűnik a gyönyörűen faragott reneszánsz szárnyasoltár, mely még 1518-ból való.

A délután közepén érkeztünk meg Dévára. A Bőjte Csaba által alapított árvaház már valóságos kisvárossá nőtte ki magát. Az egyik vendégházként funkcionáló épületben kaptunk szállást. Miután lepakoltunk, felsétáltunk a várhoz, amit kívülről szépen felújítottak, a belsővár viszont egyelőre még nem volt látogatható. A várhegyről körbetekintve szemügyre vehettük a környező hegyeket. Némelyik, mint délről a Retyezát és nyugatról a Kudzsiri-havasok, már ismerősként mutatta magát, míg mások, mint északra a Nagy-Bihar, még felfedezésre vártak.

Szalai Attila

(Fotók: Gedeon Tamás)

Frissítő

Frissítő: Szeretnénk az anya-egyház gyermekeinek sokszínűségét, igaz értelemben vett gazdagságát bemutatni ebben a rovatban. Így vonzó, hiteles közösségekkel ismerkedünk meg reményeink szerint több számon keresztül, hogy a „plébánia családja” a „távoli rokonokat” is megismerje! Kortyolgassuk a frissítőt!

Szellemi küzdelem

Azt bizonyítják a kutatások, hogy minden ember agyában – akár tudomása van róla, akár nincs – két külön rendszer, ha úgy tetszik, két „személy” lakik.

Az első, az ősi. Agyunk legbelsejében bújik meg. Ő felelős az érzelmekért, a megérzésekért, a pillanat tört része alatt létrejött szimpátiáért vagy viszolygásért, az előítéletekért, a bal-sejtelmekért, a villámgyors – érzelmi alapú – döntésekért, a veszély elkerüléséért, a pillanatnyi örömekért és a napi rutinért, egyszóval mindenért, ami látszólag minden ok nélkül, vagy öntudatlanul fut le agyunk pályáin. Nélküle nem éltük volna túl az evolúció, majd az emberi történelem szakadatlan áramlását. Túl későn vettük volna észre a ránk leselkedő veszélyeket, legyen az legördülő szikla, kígyó, mérges pók vagy ellenséges embertárs. Nem tudtunk volna időben különbséget tenni a zsákmány és a bennünket támadó állat, a mérgező és a tápláló növény között. Túl sok fölösleges energiát pazaroltunk volna annak eldöntésére, hogy ideje-e már felkelni, lefeküdni, enni-inni, szaporodni, nekiindulni, hazajönni. De neki köszönhetjük a kockázatvállalást, a kalandvágyat és azt is, hogy rá tudunk feledkezni a természet szépségeire, a hullámok zúgására vagy egy csodálatos dallamra.

Ennek az ősi gondolkodásnak a következménye az is, amikor „vakon” bízunk, szeretünk, vásárolunk, rajongunk vagy akár gyűlölködünk pusztán az érzelmeinktől hajtva és vezérelve.

A második rendszerünk, második „énünk” talán valamivel fiatalabb. Ennek a feladata ellenőrizni, féken tartani, szabályozni vagy éppen szabadjára engedni az első. Ez a tudatos, az analízáló, a gondolkodó rendszer. Ő méri fel a következményeket, számol, mérlegel. Visszafog, ha kell, mert látja a végkimenetelt, vagy noszogat, hogy legyőzzük a félelmeinket egy jobb cél érdekében. Ha elég jól karban tartjuk, megóv a hirtelen, átgondolatlan döntésektől, de nem uralkodik el, nem tilt el a spontán élvezetektől, csak óvatosságra int, lehetővé teszi,

hogy örüljünk, aminek lehet és elviselhetővé teszi a szenvedést.

A két rendszer nem lehet meg egymás nélkül.

A dolgok természetéből adódóan a második rendszer nemcsak lassú, különösen az első rendszer törtmásodperces sebességéhez képest, hanem lusta is. Nem támogatja a fölösleges energiafelhasználást. Éppúgy óv a fizikai erőpazarlástól, mint a túlzott lelkesedéstől.

Hol helyezkedik el a hitünk ebben a kettős rendszerben?

Az első rendszer jut túlsúlyra benne? Könnyen, lelkesen, minden érzékszervünkkel hiszünk? Magunk előtt látjuk, átérzük a Szentírásban olvasottakat? Könnyedén felfedezzük a szentek életpéldájában a mennyei útmutatást? Sírunk-nevetünk, odaadjuk az utolsó ingünket, vagy minden áldozatot vállalva utazunk egy-egy karizmatikus pap prédikációi után?

Vagy az analitikus rendszerünk dominál? Nehezen győzzük le a kételkedést, újra és újra neki kell feszülnünk, hogy az agyunk által elutasított gondolkodásmódot érzelmeink segítségével ismétélhetővé tegyük? Zavarnak a rajongó, sokszor babonáságot sem megvető vallási megnyilvánulások? „Hiszek, Uram, segíts hitetlenségemen!” – kérjük gyakran, amikor szükségünk lenne arra a biztonságra és nyugalomra, amit a Krisztusra hagyatkozás jelent egy alapjában ellenséges és rosszakaratú világban.

A bennünk lakó két „személy” egész életünkön át küzd az értékrendünk, a világnézetünk, testi és lelki jólétünk megőrzéséért, fejlődéséért, kiteljesedéséért. Ebben segítségünk van az együttérzés, amellyel embertársaink felé fordulunk, nem utolsósorban pedig a döntés, amely elől nem lehet elmenekülni: az Emberfia mellett vagy ellene. Ez a legfontosabb döntés, és ez a legkeményebb „küzdelem”. A gonosz nem a mi dolgunk, azt Jézus Krisztus már „elintézte”.

Marx Mária

A ragály elleni küzdelem a múltban

A ma élő hívők túlnyomó része az életében még soha meg nem tapasztalt korlátozásokkal szembesül a koronavírus terjedése idején. Nehéz volt elfogadni sokaknak, hogy nem vehetnek részt személyesen a szertartásokon. Mások néha talán túlzott elővigyázatosságból még a korlátozások enyhülése után is nehezen térnek vissza a korábbi gyakorlathoz.

A láthatatlan és gyógyíthatatlan kórokozók azonban a történelemben nem először fenyegetik az emberiséget. A múltban az Egyház is bekapcsolódott a maga eszközeivel a küzdelembe, és túlélve az összes nagy világjárványt tudott egyre inkább

teret nyerni a világban. Az alábbiakban az elmúlt korok járványellenes egyházi intézkedéseiből szemezgettünk.

1576-ban a milánói búcsúra a pestisjárvány miatt csak olyan zarándokokat engedtek be, akik fel tudták mutatni a származási helyükön kiállított egészségi igazolást. Borromeo Károly bíboros a fertőzésveszély ellen távolságtartással, ecetes szivaccsal védekezett, a perselypénzt ecettel teli korsókba gyűjtötték. Az ő nevéhez fűződik az általános karantén elrendelése, amelynek értelmében minden milánói lakosnak 40 napra be kellett zárkóznia otthonába. A karantén idején nem lehetett a

templomokban sem imádkozni, szentmisét tartani, még karácsonykor sem. Az útkereszteződésekbe helyeztek kereszteket és oltárokat, amelyeknél szabadtéri szentmiséket celebráltak, amin a hívek távolról vehettek részt.

VII. Sándor pápa a római pestisjárvány idején, 1656-ban egyetemes szentévet hirdetett. A búcsú elnyerésének feltételéül nem írta elő sem bazilikák látogatását, sem pedig böjtöt. Ebben az időben a pápa világi fennhatósága a mainál jóval nagyobb területre terjedt ki, az itt élőket érintő intézkedésekről, egyfajta pápai operatív törzsként, az Egészségügyi Kongregáció gondoskodott. A szertartásokat zárt ajtók mögött celebrálták, és inkább személyes imára biztatták a híveket.

Magyarországon a helyi egyházi előljárók intézkedései domináltak, amelyek törekedtek az összhangra a világi hatóságok intézkedéseivel. Évszázadokkal ezelőtt a pápák rendelkezései viszonylag lassan értek volna csak ide, így nem érthették el volna időben a hatásukat a világ távoli pontjain.

Hazánkban a XVIII. században szedte áldozatait az utolsó nagy pestisjárvány. A Jászkun Kerületben például kimondták, hogy a szentmise „távul és magányos helyen legyen”. Így a szentmiséket a templomon kívül tartották meg. A halotti torokat betiltották, a temetéseken prédikálni nem lehetett. Több helyen az istentiszteletek betiltása felháborodást keltett.

A helyi vallásgyakorlás azért is nehézkessé vált, mert a papok közül is többen meghaltak. Kunszentmártonban rövid időn belül 3 pap hunyt el. Szolnokon a várost 4 részre, osztották úgy, hogy tilos volt egyik kerületből a másikba átmenni, nehogy a ragály még jobban terjedjen. Minden városrészbe kiküldtek a városból egy-egy papot, kiknek szintén nem volt szabad a plébániára visszatérniük a járvány megszűnéséig. Négy lelkész többé nem is tért vissza...

Ebben az időszakban számos olyan ún. pestiskönyv látott napvilágot hazánkban, amely a járványok elleni védekezéshez adott egyházi útmutatást. Ezekben meghatározták a lelkipásztorok tennivalóit járvány esetén főként Borromeo Szent Károly már bizonyítottan bevált intézkedéseire alapozva, gyakorlati tanácsokat és imádságokat tartalmaztak.

A kalocsai érsek a híveket arra buzdította, hogy a járvány időszakában még inkább gyakorolják a keresztény szeretetet egymás iránt. Előírta, hogy minden este naplemente előtt egy órával harangozzanak, és hogy ekkor mindenütt egyszerre kezdjenek közös imába.

A plébánosnak figyelmeztetnie kellett a híveket arra, hogy súlyosan vétkezik, aki eltitkolja saját vagy más betegségét. A szentmisét csak a templomon kívül, lehetőleg valamilyen magaslatról, mások számára jól látható helyen lehetett elvégezni. Akkor távolságot kellett tartani, hogy leheletünk ne érhesse a másik embert. A Kalocsai Rituálé szerint a járvány idején a keresztséget, a bűnbocsánat szentségét, az Eucharisziát és a szent kenetet lehetett csupán kiszolgáltatni, azt is csak nagy elővigyázatossággal. A papok templomot és saját magukat füstöléssel és ecettel fertőtlenítették, és semmilyen ebédmeghívást nem fogadhattak el. Nem mehettek éhesen a beteghez, és étlen szentséget sem szolgáltathattak ki. Azt gondolták ugyanis, hogy az éhség gyengíti a szervezet ellenálló-képességét. A beteglátogatáskor kerülni kellett a reverenda viseletét, inkább viasszal bevont szövetruhák viselését szorgalmazták, és még azt is előírták, hogy a ruhákat tűz mellett kell szárítani.

A XIX. századi kolerajárványok alkalmával ismerte meg az

ország a határvár fogalmát. az érintett falvakat kordonnal zárták le. Egy 1850. évi miniszteri körlevél azt kérte a püspököktől, hogy utasítsák a lelkészeiket, hogy a szószékből és egyéb módon is a híveket iparkodjanak megnyugtatni és tájékoztatni az orvosi iránymutatás szerint a betegekkel való bánásmódról. Előírták, hogy a plébániákon alkoholt és gyógyszereket kell tartani, és minden betegnek lelki vigaszt kell nyújtani. „Ha a halálozás esetei szerfölött szaporodnának, minden halottért együttvéve naponként, csak egyszer egy bizonyos időben harangoztassanak, nehogy az igen gyakran megkonduló harangszó a lakosokat folytonos rémülésbe tartsa.” - írta a körlevél. A Zala megyei Reziben két hónap alatt a lakosság közel 10%-a lett a kolera áldozata. Volt olyan nap, hogy 10 főt temettek. Jeruska János plébános valamennyi áldozatot ellátta a betegek szentségével.

1918 októberében a spanyolnátha idején a fővárosban bezárták az iskolákat, betiltották a rendezvényeket, kulturális előadásokat. A vendéglőket korlátozták. A világi hatóságok kérték a „közönséget, hogy tartózkodjék minden olyan hely látogatásától, ahol nagyobb tömegek szoktak összejönni, így az ájtatossági helyek, a temetések lehetőleg kerülendők.” Talán kevesen tudják, hogy ezen utolsó nagy pandémiának esett áldozatul Boldog IV. Károly magyar király 34 évesen, valamint Francisco és Jacinta fatimai látnokok is.

A járványok hatása nem mindig múlt el nyomtalanul. Számos kutató szerint az Üdvözlégy Mária szövegét is egy pestisjárvány idején egészítették ki. Az imát kezdetben A Boldogságos Szűz köszöntése néven ismerték, és csak két sorból állt. A Peer-kódexben is ebben a rövidebb formában maradt fenn magyar szövege a XVI. század elejéről: „Idvezlégy Mária, malasztval teljes, Úr vagyon teveled, te vagy áldott asszonyálatoknak közötté, és áldott te méhednek gyimölcse, Jézus Krisztus. Ámen.” A második részt azért adták hozzá az imádsághoz a XIV. században, hogy a Szűzanya oltalmát kérjék a halálos betegség ellen.

Vannak olyan vélemények, hogy a gyakori járványok is hatással lehettek a szentáldozás gyakorlatára. A X. század előtt a két szín alatti áldozás volt az általános. Nagy Szent Leó pápa például a manicheus eretnekek egy szín alatt való áldozását szentségtörésnek tekintette. Később a bor vételéhez szalmazsálat vagy szívócsövet használtak, hogy az esetleges betegségek terjedését megakadályozzák. Majd a XIII. században ez is elmaradt. A hatályos előírások szerint 1973-tól 18 esetben ismét lehetővé teszi a két szín alatti áldozást. Ugyanakkor az Oltáriszentség kézbe való helyezése csak 1986-tól engedélyezett hazánkban.

A hazánk több településén található XVIII. századi pestisoszlopok, Szentháromság-szobrok, pestiskápolnák, a járvány ellen segítő Szent Rókus szobrai a rettegett fekete halál elmúlásának fogadalmi emlékei.

Összevetve a múltat és jelent, sok hasonlóság észrevehető, de a legfontosabb, hogy a hívők együtt imádkozzanak akkor is, ha nem tudnak templomokban összegyűlni. Míg régen a harangszó adta hírlul a közös mise vagy ima kezdetét, 2020-ban az internet, TV és rádió segítenek ebben.

(Magyarkurir.hu, btk.mta.hu, bucsujaras.hu, vaticannews.va, Új Ember 2001. szept-okt. száma, rezi.hu alapján)

dr. Sipos János

Karantén közti online módra

Emlékszem, hogy még március 13-án a Mag ifjúsági közink az Olajfa közösséggel együtt nagyböjti keresztutat járt a Nagytemplomban, majd este meghökkenve hallottam a hírt, hogy hétfőtől nem kell már iskolába menni; és hát 1 héten belül kiderült, hogy az Egyház is komoly szigorításokat rendel el. A kényszerszünet hatására végre többet aludhattam :, viszont ez azt is jelentette, hogy sajnós a pénteki közis személyes találkozásoknak is vége egy időre. Azonban online tudtuk

folytatni, sőt így az egymás társaságában töltött időt is megsokszoroztuk, mivel a hét több napjára is szerveztünk „találkozásokat”, közös rózsafüzérezést. Az a bizonyos 18:45-ös időpont alapján meghatározta nekünk a karantén 3 hónapját. Tavaly nyáron Međugorjébe, a Mladifestre zárandokoltunk és ott kerültünk közelebb a rózsafüzér imádsághoz, viszont hozzám csak e pár hónap alatt kezdett el jobban megérkezni a lényege lelkileg. Az imák előtt-után, közti alkalmon rengeteget nevettünk, igazán elszórakoztattuk egymást; „beleláltunk” egy kicsit egymás mindennapjaiba. A szombati filmklubok, a vicces vitáink a különböző zsoltárfordításokról, a hullámos papagáj trükkbemutató, az online Antióchia nagyestek, a kezdeti ügyetlen zsolozsma próbálkozásaink, a váratlan meglepően mély baráti beszélgetéseink és a spontán gitáros dicsőítésein megmaradnak biztos az emlékezetünkben. A hetek alatt a közösségünk egyre jobban összekovácsolódott, nyíltabbak lettünk egymás és így Isten felé is. Most tényleg egy éles helyzetben tapasztaltuk meg, hogy milyen megtartó ereje is van a közösségnek. Hálás vagyok Istennek, hogy mások által is vezet minket. A bizonytalanságban is tartogat számunkra az Úr örömteli meglepetéseket, csak keresni, látni és elfogadni kell. „Most még nem érted, amit teszek, de később majd megérted.” (Jn 13,7) Bízunk Benned, legyen így, Jézus!

Gasparics Angelika

Bérmaszülő lettem

Nemrég még mi is izgatottan készültünk a saját bérmálkozásunkra, most pedig már bérmaszülőként állunk itt az oltárnál. A bérmálás szentségében megújítjuk keresztségi fogadalmunkat, és immár felnőttként elköteleződünk Isten mellett. „Pecsétjével megjelölt minket, és foglalóul szívünkbe árasztotta a Szentlelket.” (2Kor 1,22) A bérmálás a mi keresztény életünk pünkösdjé, amikor is a Szentlélekkel felvértezve útra bocsátanak bennünket, hogy tanúi legyünk Jézusnak a világban. Mindezzel együtt a megbérmáltak feladatát és küldetését kapnak. Az apostolok küldetésében ezt olvashatjuk: „Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és ímé, én veletek vagyok minden nap a világ végezetéig.” (Mt 28,19-20) Nekünk bérmaszülőként ennek a küldetésnek a beteljesítésében kell segítenünk a megbérmáltat, hogy megtalálja, felismerje, hogy Isten milyen utat készített neki, milyen feladatra hívta el. Szívünkben és imáinkban hordozzuk őt, és támaszként állunk mellette, hogy Isten terve megvalósulhasson az ő életében.

Nagyon boldog voltam, amikor a nálam két évvel fiatalabb testvérem megkért, hogy legyek a bérmakeresztanyja. Ám amikor belegondoltam, hogy ez mekkora felelősséggel jár, őszintén szólva egy kissé elbizonytalanodtam. Hiszen nemcsak a bérmálkozás alkalmával kell, hogy a támasza, őrangyala legyek, a bérmaszülőség egy egész életre szól. Különös érzés volt ott lenni a bérmálkozásán, kicsit mintha a sajáto-

mat éltem volna újra, annyi különbséggel, hogy most én voltam az, aki az izguló bérmálkozó vállára tettem a kezemet és nyugtatgattam őt. Őszintén szólva szerintem sohasem lehet teljesen készen állni erre a nagy, felelősségteljes feladatra, de hiszem, hogy képes leszek kellő segítséget nyújtani, amikor szüksége lesz rá. Véleményem szerint a mindennapokban a legtöbb, amit tehetünk a bérmagyermekünkért, hogy igyekezzünk jó példát mutatni nekik és bebizonyítani, hogy lehet keresztény fiatalként élni a mai világban. Nagyon örülök neki, hogy olykor-olykor le tudunk ülni beszélgetni Istenről, vagy csak éppen együtt imádkozunk, és hogy talán tudok neki segíteni Isten megismerésében, arról nem is beszélve, hogy én is milyen sokat tanulhatok tőle. A legfontosabb pedig a szeretet. Lehet, hogy testvérekként sokszor vannak heves eszmecseréink és szívesebben tudnánk a másikat egy távoli galaxisban, de azért remélem, tudja, hogy bármi legyen is, nagyon szeretem őt, és bármikor számíthat rám. Úgy gondolom, ennek a feltétel nélküli szeretetnek az éreztetése a legnagyobb feladatunk bérmakeresztanyaként. Meghallgatni, ha arra van szüksége, bátorítani és fogni a kezét, ha arra. Ha pedig úgy hozza a sors, rávilágítani, hogy nem jó az út, amin jár, és elvezetni a helyes irányba. csendesen, türelmesen, esetenként a háttérbe húzódva, de mindig biztos támaszként állni mellette. Szavainkkal, cselekedeteinkkel, egész életünkkel tanítani és példát mutatni nem könnyű feladat. de a bérmagyermekünkért... bármit!

Tornósy Karolina, Schneider Panni és Tompos Anna

Kicsinyeknek

Gyerekszáj

Velős összegzés egy nagybőjti családi beszélgetés után:

Lukács (3 éves) a keresztre meredve:

– Hála Istennek, hogy nem én vagyok Jézus.

Máskor, már ágyban fekvé – ez a nagy megosztások ideje. Lukács felsóhajt.

– Kár, hogy Jézus igaziból nem létezik.

– Már hogyne létezne. Éppen ma este beszéltünk róla.

– Anya. A helikopternek van propellere. A madaraknak szárnyuk.

Nekem ne magyarázd, hogy Jézus ezek nélkül fenn tud maradni az égben!

Műtét után vizslatja a sebet az oldalán:

– Anya! Úgy nézek ki, mint Jézus.

Majd, mielőtt teljesen elérzékenyülnék:

– Ja, mondjuk nem is. Jézusnak nincs szemüvege.

Rövid időre magára hagytam az ötéves unokát a padban, s közben már megszólalt a gyülekezőre hívó ének. Visszaérve látom, hogy keservesen, bár hangtalanul sír. Otthon kérdezgettem:

– Miért sírtál? – Semmi válasz.

– Megijedtél? – Bólogatás

– Csak nem gondoltad, hogy otthagytalak?

– Nem, csak bekapcsolták a templomot.

Ismerős testvérek

Szeretnénk lapunk hasábjain keresztül bemutatni egy-egy testvériünket, akiket látásból biztosan sokan ismerünk, hiszen aktívan szolgálják vagy hűséges, imádságos jelenlétükkel erősítik plébániai közösségünket.

Első alkalommal a Szent Anna cursillós csoport vezetőjét, Bangó Józsefné Idát kértük, hogy rövid bemutatkozás után, írjon a cursillós és a plébániai közösséggel való kapcsolatáról.

Férjemmel már 52 éve élünk együtt, a 45. és az 50. házassági évfordulónkon mi is kaphattunk püspöki áldást a szombathelyi székesegyházban a jubiláns házaspárok szentmiséjén. Két felnőtt lányunk, és négy unokánk van, a velük való kapcsolat sok örömet ad számunkra, széppé teszi napjainkat.

Megközelítőleg 30 éve tartozom a Szent Mária Magdolna Plébánia tágabb közösségéhez. Az általam nagyon tisztelt Vendró György apát úr plébánossága idején Olába jártunk templomba a családommal.

Több mint 20 éve hallottam arról, hogy a Mária Magdolna Plébánián működik cursillos közösség, ahol a testvérek időnként összejönnek, közösen imádkoznak. Akkoriban a tagok kevés információt osztottak meg a cursilloról, mert azt szerették volna, ha az érdeklődők nem elbeszélés alapján, hanem közvetlenül, személyesen a cursillos hétvégeken ismerik meg ezt a lelkiismereti mozgalmat. Többekhez hasonlóan én sem szerettem a bizonytalanságot, így egy ideig a „titkolózás” távol tartott a cursillótól. A Jóisten azonban nem engedett el, segítőköt küldött mellém. Egy régi cursillistától, Kozma Endrénétől – akihez személyes kapcsolat fűzött – többszöri meghívást, biztatást, bátorítást kaptam; így Kirner Zoltán atya, akkori káplánunk támogatásával, több zalaegerszegi társammal elindultunk Kőszegre, a Verbita Missziósházba tele reménnyel, várakozással.

A három lelki nap örömet, kegyelmét csak átélni lehet, de leírni nem.

A kőszegi missziósházba az évek során cursillos társaimmal együtt több alkalommal visszatértem lelkigyakorlatra.

Időközben Zalaegerszegen szépen növekedett a cursillisták létszáma, több csoport alakult, én a Szent Anna cursillos közösség tagja lettem. A csoportnak jelenleg 17 tagja van, Kovács József atya a lelkivezetőnk. Testvéri, baráti, együtt imádkozó közösséget alkotunk. Kéthetente – szerdánként – találkozunk a szentmise után a plébánián. Közös ima, ének után József atya tanítását, elmélkedését hallgatjuk, bővítve ismereteinket a hitélet terén. Természetesen rövid egyéni beszélgetésre is fordítunk időt.

Több zárandoklaton vettünk részt, Magyarországon és külföldön egyaránt. A međugorjei zárandoklat során nagyon sok kegyelmet kaptunk, lelkileg megújulva, feltöltődve érkeztünk haza. Hasonló tapasztalatunk volt több éven keresztül a dunai, hajós úrnapi körmenetekben is. Budapestről indultunk a délutáni órákban, s másnap reggelig a fedélzeten lévő Oltáriszentség előtt imádkoztunk, engeszteltünk. A zárandoklat a budapesti Szent Anna templomban közös hálaadó szentmisével fejeződött be.

Közösségünk tagjai együtt vesznek részt a kertvárosi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve plébánia 13-i fatimai engesztelésén és az első csütörtöki, első szombati imaórákon a Mária Magdolna templomban. Tagjai vagyunk a Rózsafüzér Társulatnak és a Szent Mónika imaközösségnek is. A Mária Rádió önkénteseiként havonta egy alkalommal lakókörzetünkben a Rádió Magazinját kézbesítjük.

A hétköznapi életben is figyelünk egymásra, betegség vagy egyéb probléma esetén segítjük, támogatjuk egymást. A csoportban névnapokon, születésnapokon nagyon szolidan megemlékezünk az ünnepekről.

A cursillos közösségek megyei, országos szinten is szerveztek, szerveznek közös találkozókat. Ezekben is több alkalommal részt vettünk. A Zalaegerszegen szervezett cursillokat (3 nap) adományokkal támogattuk, és konyhai szolgálatot vállaltunk.

Csoportunk tagjai az idősebb korosztályhoz tartoznak, de terveink szerint az eddigi közösségi, lelki életünket továbbra is szeretnénk folytatni, egyfajta útmutatást adva a fiataloknak, hogy milyen jó közösségben megélni Isten szeretetét.

Hívjuk és várjuk a fiatalokat a cursilloba!!!

A plébánia életében minden közösségnek szerepe lehet abban, hogy személyesebb legyen a hívek kapcsolata egymással. Például egyházközségi bálók szerve-

zésben, rendezésben – az atyák mellett – a csoportok közösen vettek részt, így a cursillisták is. Ezekben a vidám, jó hangulatú esteken nagyon sokan jól érezték magukat. Hasonló volt az idén februárban megrendezett közösségek vacsorája is, ahol lehetőség volt ismerkedésre, beszélgetésre. Az egyházi események, úgymint a nagypénteki városi keresztút, a közös úrnapi körmenet, vagy az október havi, várost átölelő rózsafüzér ima mind-mind lehetőség a közös ünneplésre, a közös hálaadásra, az együvé tartozás megélésére. Sajnos az idei év a járvány miatt rendhagyó, de ebben a nehéz helyzetben is meg kell találnunk a lehetőséget a Jóistenhez való odafordulásra, egyéni és közös imáinkkal egyaránt.

Verseket olvasva került kezembe Gárdonyi Géza idézete, úgy érzem mindannyiunknak szól, olvassák szeretettel!

*„Légy az kiből árad a nyugalom.
Légy az, kire nem hat a hatalom.
Nyújtsd oda, hol kéri a kezdet.
S menj oda, hol fájzik a szeretet.”*

Bangó Józsefné

**Az Ady Endre Általános Iskolából
2020. szeptember 20-án elsőáldozók lettek**

Bajzik Bianka
Bencze Zara
Béres Olivér
Bödör Veronika
Erőss Elizabeth
Hidasi Fanni
Horváth Dorottya
Horváth Lili
Jóna-Horváth Hanna
Kámán Gergő
Koleszár Donát
Légrádi Dominik
Németh Nóra
Orbán Lili Teréz
Peresztegi Polli Berta
Peszlén Márton
Pezetta Giulio
Sabján Léna
Sebők Csenge
Simon Liliána Rita
Szabó Darinka

Száraz Zalán
Szeles Brendon
Szelestei Nóra
Takács Nikolett
Udvari Klára
Varga Gábor
Buzogány Eliza
Gyökeres Bertalan
Jakabfy Levente
Kaszás Dóra
Légrádi Bálint
Lőrincz Nóra
Mészáros Fanni
Nagy-Gaál Viola
Péterfai Lia

Ruzsics Emma
Salamon Dávid
Szabó Panna
Szabó Szandra
Szekeres Izabella Sára
Szili Dalma

**A Dózsa György Általános Iskolából
2020. szeptember 27-én elsőáldozók lettek**

Balla Botond
Berta Benedek
Bodrogi Blanka
Csértán Levente
Felső Flórián
Gróf Domonkos
Horváth Lili

Horváth Lili Jázmin
Jakabfi Bálint
Kántor Emma
Koltai Vanda
Lakatos Barnabás
Maléth Krisztián Alen
Martinov Barnabás
Mihók Amira
Mikos Péter Ferenc
Németh Alexandra
Oláh József
Osbáth Tamara Dalma
Papp Péter
Pásztor Vivien
Pesti Vivien Panna
Sipos Lotti
Süle Vivien
Takács Bence
Varga Márk

Házasságkötés

Anti Tamás és Kovács Éva
Gergye Ákos Ferenc és Takács Dorottya
Dezső Tibor Tamás és Németh Gertrúd
Fábián Péter és Németh Nikolett
Nadrai Jenő és Sziráki Klára
Konrád Gergely és Reidinger Nikolett
Tamás Gábor és Szabó Nóra
Török Richárd és Simon Eszter
Goldfinger Dávid és Palatin Boglárka
Pataki Norbert Tibor és Szakács Boglárka
Szecsányi László György és Farkas Zsuzsa

Siket Balázs és Dudás Evelin
Ferenczi Tamás és Szijártó Bernadett
Rózsa Dániel és Richter Judit
Molnár Endre és Kovács Kata
Polgár Bálint és Kiss Teodóra
Balaskó Marcell és Fülöp Erika

Jókívánságainkat fejezzük ki az ifjú pároknak, a kölcsönös szeretetben szentelődjenek meg házasságukban!

Keresztelés

Hangya Regina
Szabó Zsófia
Foki Dániel
Ács Fanni Flóra
Gróf Ida Júlia
Kiss Kozima Rita
Takács Dávid
Vörös Emma
Illés Gréta
Bogdán Áron
Szűcs Lorina Mira
Fülöp Flórián
Kovács Zsolt Zoltán
Szabó Janka
Magyar Levente Attila
Kottán Leó Barnabás
Molnár Lotti Mária
Spilák Ármin Tamás
Bali Nándor Péter
Egresits Elizabeth
Hóbor Zoárd Péter
Hankó Ádám
Szecsányi László Zéta
Sztójka Mateo
Foglszinger Lukás
Foglszinger Marc
Molnár Mira
Harsányi Zorka
Kovács Levente
Tamás Balázs
Kiss Luca

Köszöntjük a Katolikus Egyház és egyházközösségünk legifjabb tagjait! Isten éltesse őket sokáig!

Temetés

Karvalics János (1933)
özv. Bódy Pál Józsefné sz. Nagy Katalin (1940)
özv. Farkas Tiborné sz. Borbély Mária (1939)
özv. Kámán Elekné sz. Horváth Éva Mária (1939)
Kocsis József (1958)
özv. Czigány Sándorné sz. Szucharda Irén (1924)

Czigány Gabriella (1944)
 Prok Nándorné sz. Pesti Julianna (1936)
 Németh István (1943)
 Györkös Ottóné sz. Tiboly Erzsébet Krisztina (1960)
 özv. Rohonczy Istvánné sz. Andor Julianna (1938)
 Horváth Béláné sz. Németh Mária (1952)
 Tóth Gézáne sz. Tuboly Zsuzsanna (1948)
 özv. Németh Ferencné sz. Gruff Eszter (1929)
 Cseresnyés Ottó (1936)
 Horváth (Kiss) Sándor (1974)
 Szakáll Margit (1953)
 özv. Horváth Gáborné sz. Sohár Mária (1935)
 Zenkovics Anna Mária (1944)
 Kondorosi László (1946)
 Hácskó Ferenc (1951)
 Varsányi Ottó (1961)
 özv. Balogh Lajosné sz. Kerekes Edit (1928)

Adj Uram, örök nyugalmat nekik!

PLÉBÁNAI HÍREK:

Az ORROT ÉS A SZÁJAT ELTAKARÓ maszk használata a templomban kötelező!

A Chemin Neuf Község Kána missziója **Kána Welcome programot** hirdet plébániánk házaspárjai számára. A Kána Welcome egy pároknak szóló, egy éven át tartó program, melyet a Chemin Neuf Község Kána missziójának tagjai első alkalommal indítanak a plébánián. Kilenc, havi egyszeri, párkapcsolati témákra épülő csoportos esti találkozásból áll, és tartalmaz egy hétvégét is, melyen a párok gyermekeikkel együtt vehetnek részt.

Az ismertető este **október 2-án** (pénteken) 20.30 órakor a Nagytemplomban, ennek során lehetőség nyílik a programmal való részletes megismerkedésre. Érdeklődni, az ismertető estén való részvételi szándékot jelezni a kanawelcome.zeg@gmail.com e-mail-címre írt elérhetőséggel lehet.

Minden hónap **első csütörtökén** az esti szentmise előtt fél órával papi és szerzetesi hivatásokért imádkozunk az Oltáriszentség előtt. **Első péntekenként** a szentmiséink kezdő időpontja: 6.30, 7.30 és 18 óra. A 7.30 órakor kezdődő szentmise Jézus Szíve könyörgésekkel végezzük, a szentmise zárásaként Jézus Szíve litániát imádkozunk és ajánljuk fel magunkat Szent Szívének. A szentmisék alatt szentgyónási lehetőség van. A Szűzanya **első szombati** ájtatossága 17.15 órától Rózsafüzér imával kezdődik, 18 órakor szentmise, azt követően énekes Szűzanya-köszöntő.

Minden hónap **13-án** a kertvárosi templomban **fatimai szentmise** és szent-ségimádás.

Az idei utolsó **fatimai szentmise október 13-án** (kedden) 17 órakor lesz **Pusztacsatáron**, előtte egy órával engedélyezés (rózsafüzér).

Minden hónap második és negyedik szerdáján az esti szentmise előtt 20 perccel a Mária Magdolna plébánia-templomban **examen imádság** keretében keressük a találkozást a Jóistennel.

A Petőfi Sándor Általános Iskola tavasszal elmaradt elsőáldozásának pótlása **október 4-én 11.30 órakor** kerül/került sor.

A **Jubiláns házaspárok** esperesi kerületi találkozója szeptember 27-én zajlott a Nagytemplomban. (*Képeinken*)

A 9. évfolyamos diákjaink és a katekumenek **bérmálása november 22-én 11.30 órakor** lesz a Nagytemplomban.

Zalaegerszeg-Zalabesenyőben (**8900 Besenyő út 2.**) az Alexandriai Szent Katalin templomban havonta két alkalommal, szombaton 17 órakor Szent Liturgia, előtte 16 órakor Vecsernye, esti zsolozsma. A következő alkalom **október 3-án** lesz. Információk: www.zalai-gorogkatolikus.hu.

Vihnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség kéthavonta megjelenő tájékoztató lapja.
 Önköltsége: 200 Ft / db

Szerkeszti:

Tájékoztatási Munkacsoport
 E-mail: harangszozeg@gmail.com

Felelős kiadó:

Stróber László

Szerkesztőség és a kiadó címe:

8901 Zalaegerszeg, Balatoni u. 1. Pf.: 91.
 Telefon: (92) 599 230, Fax: 599 231
www.mariamagdolna.hu
 E-mail: mariamagdolna.zeg@gmail.com

Nyomda:

Gura Nyomda Kft. - Zalaegerszeg

Az újságban megjelenő írások és a hozzájuk kapcsolódó fényképek tartalmáért kizárólag azok szerzői felelnek.